



## Arrest

nr. 192 348 van 21 september 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 november 2016 een aanvraag voor een toelating tot verblijf in.

1.2. Op 14 februari 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 10.11.2016,2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:*

*(..)*

*om de volgende reden onontvankelijk:*

*Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene schrijft: ‘Met dit schrijven wens ik een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van artikel 10VW als wettelijke samenwoonde partner van een derdelander tot een onbeperkt verblijf. Ik beroep mij op buitengewone omstandigheden.*

*Al de nodige documenten zijn reeds overgemaakt.’*

*Nergens wordt aangehaald wat deze buitengewone omstandigheden zou zijn.*

*Betrokkene maakt een geboorteakte over van hun gezamenlijk kind. Het feit dat betrokkene een wettelijke samenwoonst liet registreren met mevrouw K., G. (..) en dat zij twee gezamenlijke kinderen hebben, geeft niet automatisch verblijfsrecht in België. De redenering dat het gezin dat betrokkene in illegaal verblijf heeft gesticht, hem een verblijfsrecht zou garanderen zonder dat hij aan de bestaande wettelijke bepalingen moet voldoen, kan niet worden gevolgd.*

*Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf een gezinsleven gesticht; hij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat hem niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Vanaf dat betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste visum kan hij zijn toekomst in België verder uitbouwen.*

*Wat betreft artikel 12bis §7: het hoger belang van het kind, kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, eventueel kunnen de twee gezamenlijke kinderen hem vergezellen tijdens deze reis aangezien zij nog niet schoolplichtig zijn. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale media contact te houden met het gezin tijdens de afwezigheid van meneer. Betrokkene kan na het bekomen van een visum zijn gezinsleven in België verder zetten.”*

1.3. Op 14 februari 2017 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten*

*(..)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^ - tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen dertig dagen na de kennisgeving*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980: betrokkene beschikt niet over een visum voor België.*

*Het feit dat betrokkene een wettelijke samenwoonst liet registreren met mevrouw K., G. (..) en dat zij twee gezamenlijke kinderen hebben, geeft niet automatisch verblijfsrecht in België.*

*Betrokkene creëerde bewust in illegaal verblijf een gezinssituatie; er is geen aanwijzing dat deze situatie haar tijdelijke verwijdering van het grondgebied tegenhoudt. Eenmaal hij zijn visum heeft bekomen, kan hij immers terug naar België komen en hier zijn gezinsleven terug opnemen. Ondertussen kan hij via de moderne communicatiemiddelen contact houden met de echtgenoot en de kinderen.*

*Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke scheiding van betrokkene; het is daarenboven voor meneer eveneens mogelijk om samen met de kinderen te reizen aangezien ze beiden nog niet schoolplichtig zijn.*

*Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidssituatie van meneer een bevel om het grondgebied te verlaten belemmert.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*“Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van artikel 6 van het Ministerieel delegatiebesluit dd. 18.03.2009;*

*Aangezien op 27.02.2017 aan verzoeker een bijlage 15 quater werd overgemaakt met een recto en een verso kant.*

*Dat de verso kant de kennisgeving betreft.*

*Dat de recto kant de beslissing betreft, doch de beslissing niet volledig is. Het is niet duidelijk of de motivering volledig is; er is alleszins geen datum, handtekening, naam en hoedanigheid van de bestreden beslissing inbegrepen.*

*Dat het ontvangen document niet beantwoordt aan het specimen voorzien als bijlage bij KB 8.10.1981.*

*Bijgevolg kan er niet nagegaan worden of de beslissing genomen werd door de overeenkomstig het Ministerieel delegatiebesluit dd. 18.03.2009 bevoegde persoon en of de motivering volledig is.*

*De raadsman van verzoeker heeft volledigheidshalve een kopie opgevraagd bij de gemeente Duffel, doch ontving dezelfde gebrekkige beslissing (stuk 6).*

*Verzoeker vraagt om die reden de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten.”*

2.2. Er dient op gewezen te worden dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij opgesteld werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft.

In casu blijkt dat het stuk – bijlage 15quater – dat verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt geen enkele vermelding bevat inzake de persoon die de beslissing genomen heeft.

Nazicht van het administratief dossier leert evenwel dat zich daarin de bijlage 15quater bevindt waarbij op de tweede pagina wel degelijk aangegeven staat wie de bestreden beslissing heeft getroffen, zijnde *“Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie*

*V.R. (..)*

*Attaché”*

met handtekening.

Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat op 14 februari 2017 voormelde attaché de instructie verstuurd heeft naar de burgemeester van Duffel om de bijlage 15quater die wel degelijk de graad, naam en de handtekening draagt van degene die ze genomen heeft te betekenen aan verzoekende partij.

Blijkens artikel 6 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal de graad van attaché heeft bevoegd om een beslissing zoals in casu te nemen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou niet blijken of kunnen nagegaan worden dat de bestreden bijlage 15quater door een bevoegde ambtenaar werd genomen.

Het loutere feit dat de bijlage 15quater gebrekkig ter kennis werd gebracht waar de pagina met de datum, graad en naam van de bevoegde ambtenaar ontbrak, doet aan voorgaande geen afbreuk.

2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*“Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 10 en 12 bis § 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM;*

*Ondergeschikt, voorzover de bestreden beslissing geacht zou worden regelmatig te zijn, ondanks het gebrek aan duidelijkheid omtrent de volledigheid van de motivering, het gebrek aan datum, aan handtekening, naam en hoedanigheid van de beslissingsnemer, voert verzoeker nog een bijkomend tweede middel aan:*

*Aangezien de bestreden beslissing vermeldt*

*Nergens wordt aangehaald wat deze buitengewone omstandigheden zijn.*

*Dat nochtans verzoeker in zijn aanvraag expliciet de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft omschreven, zijnde (stuk 2) :*

*Mijn cliënt roept de hiernavolgende buitengewone omstandigheden in die het voor hem absoluut onmogelijk, minstens disproportioneel nadelig maken om de huidige verblijfsaanvraag in te dienen op de diplomatieke post van België in het land van herkomst, ni. de Democratische Republiek Congo.*

*Mijn cliënt is de wettelijk samenwonende partner van mevrouw G. K. (..), geboren op 02.08.1988 te Kinshasa, van Congolese nationaliteit, wonende te 2570 Duffel, (..) (stuk 2 en 3).*

*Uit de relatie tussen mevrouw G. K. (..) en mijn client werd op 15.02.2015 een zoon geboren, genaamd N. N. (..) en op 4.03.2013 een zoon, genaamd N. E. (..) (stuk 4 en 5).*

*Mevrouw G. K. (..) heeft nog en een dochter, genaamd P.N. N. (..), geboren op 4.07.2006 te Tilburg (stuk 6). Er bestaat bezit van staat tussen dochter P.N. N. (..) en mijn cliënt (stuk 7).*

*Op heden is mevrouw G. K. (..) hoogzwanger van het derde gemeenschappelijk kind met mijn cliënt (stuk 8). De vermoedelijke bevallingsdatum is 16.08.2016.*

*Op het ogenblik dat mevrouw G. K. (..) en mijn cliënt een feitelijke relatie gestart zijn verbleef mijn cliënt legaal in Frankrijk. Het toenmalige verblijfsadres van mijn cliënt in Frankrijk, te weten 21300 Chenove, (..), werd als zodanig genoteerd in de geboorteakte van dochter N. (..) (stuk 4).*

*Mijn client stuurde ook geld op ten behoeve van het kind N. E. (..) (stukken 9).*

*Naar aanleiding van de geboorte van zoon N.(..) is mijn cliënt komen inwonen bij zijn gezin.*

*Er is m.a.w. sprake van een echte gezinscel.*

*Gelet op het feit dat mevrouw G. K. (..) hoogzwanger is en dat het gezin reeds drie jonge kinderen telt, alsook het gegeven dat mevrouw G. K. (..) werkzoekende is (stukken 12 en 13), kan mevrouw G. K. (..) zich onmogelijk begeven naar de democratische republiek Congo voor de tijd van de verblijfsaanvraag van mijn cliënt, anderzijds is het onmogelijk, zo niet bijzonder nadelig voor het gezin in deze omstandigheden dat mijn cliënt België zou moeten verlaten om zijn verblijfsaanvraag in de democratische republiek Congo in te dienen.*

*Gelet op de hiervoor beschreven omstandigheden verzoek ik u op grond van artikel 9 bis en 10 ter VW en artikel 8 EVRM te willen aanvaarden dat er in hoofde van mijn cliënt buitengewone omstandigheden zijn die het indienen van de huidige verblijfsaanvraag in het land van herkomst onmogelijk, minstens buitengewoon moeilijk maken, waardoor in casu het handhaven van de verplichting tot terugkeer naar de democratische republiek Congo om de huidige aanvraag te gaan indienen op de bevoegde diplomatieke post van België aldaar, voor mijn cliënt disproportioneel nadelig is in vergelijking met het nut die het handhaven van de voorwaarde in casu oplevert voor de Belgische Staat.*

*Dat moet vastgesteld worden dat verwerende partij in haar motivering van de bestreden beslissing verwijzing maakt naar de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden:*

*Betrokkene maakt een geboorteakte over van hun gezamenlijk kind. Het feit dat betrokkene een wettelijke samenwoning Het registreren met mevrouw K. G. (..) en dat zij twee gezamenlijke kinderen hebben, geeft niet automatisch verblijfsrecht in België. De redenering dat het gezin dat betrokkene in illegaal verblijf heeft gesticht, hem een verblijfsrecht zou garanderen zonder dat hij aan de bestaande wettelijke bepalingen moet voldoen, kan niet worden gevolgd. Een tijdelijke scheiding met het oog op*

*het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf een gezinsleven gesticht; hij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat hem niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Vanaf dat betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereist visum kan hij zijn toekomst in België verder uitbouwen.*

*Wat betreft artikel 12 bis § 7: het hoger belang van het kind, kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, eventueel kunnen de twee gezamenlijke kinderen hem vergezellen tijdens deze reis aangezien zij nog niet schoolplichtig zijn. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale média contact te houden met het gezin tijdens de afwezigheid van meneer. Betrokkene kan na het bekomen van een visum zijn gezinsleven in België verder zetten.*

*Dat hieruit blijkt dat verwerende partij weldegelijk kennis had van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.*

*Dat het dan ook tegenstrijdig is dat verwerende partij voorhoudt : "Nergens wordt aangehaald wat deze buitengewone omstandigheden zijn".*

*Dat anderzijds moet vastgesteld worden dat verwerende partij de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden niet met de nodige volledigheid en zorgvuldigheid heeft onderzocht.*

*Dat verzoeker verwezen heeft naar zijn twee minderjarige kinderen N. N. (..) en N. E. (..). En verder naar de minderjarige dochter P. N. N. (..) die geboren is uit een voorgaande relatie van mevrouw K.(..) en met wie bezit van staat bestaat met verzoeker. En tot slot heeft verzoeker vermeld in zijn aanvraag dat mevrouw K. (..) hoogzwanger was. Ondertussen was het kind geboren.*

*Dat verwerende partij echter enkel spreekt over twee minderjarige kinderen.*

*Dat uit de motivering niet af te leiden valt met welke kinderen wel rekening werd gehouden en waarom niet met allemaal.*

*Dat bovendien de bestreden beslissing vermeldt bij de toepassing van artikel 12 § 7 van de vreemdelingenwet: eventueel kunnen de twee gezamenlijke kinderen hem vergezellen tijdens deze reis aangezien zij nog niet schoolplichtig zijn.*

*Dat ook hier het niet duidelijk is met welke kinderen werd rekening gehouden. Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het pasgeboren kind L. (..), geboren op 26.08.2016 verzoeker mee kan vergezellen naar zijn land van herkomst, gescheiden van de moeder.*

*Dat stiefdochter P. N. N. (..) al wel schoolplichtig is.*

*De bestreden beslissing werd afgeleverd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat dezelfde motivering bevat als de bestreden beslissing (stuk 1).*

*Verzoeker herneemt m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten wat hierboven gezegd werd ten aanzien van de bestreden beslissing en voert aan dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten behoort vernietigd te worden.*

*Zodat, Gelet op bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig is genomen, en zodoende blijkt geeft van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van artikel 10 en 12 bis § 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM;"*

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 12bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het herkomstland. Er wordt voorts ingegaan op de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde argumenten waarbij gemotiveerd wordt waarom deze argumenten er niet aan in de weg staan dat verzoekende partij tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet over een visum voor België beschikt. Verder wordt gemotiveerd aangaande het gezinsleven van verzoekende partij, het hoger belang van de kinderen en de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.6. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.8. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van deze wet voorziene gevallen bevindt, zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen, opgesomd in het tweede lid van voormeld artikel 12bis, § 1, kan de betrokken vreemdeling zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België, onder meer *“3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.”*

In casu werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond zich in zulke buitengewone omstandigheden te bevinden. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering aangaande het hoger belang van het kind.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een toelating tot verblijf toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de verzoekende partij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Wat buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt niet gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

2.9. In haar aanvraag van 10 november 2016 voerde de verzoekende partij volgende elementen aan:

*“Geachte,*

*Betreft: aanvraag art 10 en art 12bis VW N.K. °2121981, ov xxxxxxxx*

*Met dit schrijven wens ik een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van artikel 10VW als wettelijke samenwoonde partner van een derdelander toegelaten tot een onbeperkt verblijf. Ik beroep mij op buitengewone omstandigheden.*

*Al de nodige documenten zijn reeds overgemaakt.*

*Ik dan u bij voorbaat.*

*Met achting*

*N.K. “*

Dienaangaande heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *“Betrokkene schrijft: ‘Met dit schrijven wens ik een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van artikel 10VW als wettelijke samenwoonde partner van een derdelander tot een onbeperkt verblijf. Ik beroep mij op buitengewone omstandigheden. Al de nodige documenten zijn reeds overgemaakt.’*

*Nergens wordt aangehaald wat deze buitengewone omstandigheden zou zijn.*

*Betrokkene maakt een geboorteakte over van hun gezamenlijk kind. Het feit dat betrokkene een wettelijke samenwoning liet registreren met mevrouw K., G. (..) en dat zij twee gezamenlijke kinderen hebben, geeft niet automatisch verblijfsrecht in België. De redenering dat het gezin dat betrokkene in illegaal verblijf heeft gesticht, hem een verblijfsrecht zou garanderen zonder dat hij aan de bestaande wettelijke bepalingen moet voldoen, kan niet worden gevolgd.*

*Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf een gezinsleven gesticht; hij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat hem niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Vanaf dat betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste visum kan hij zijn toekomst in België verder uitbouwen.*

*Wat betreft artikel 12bis §7: het hoger belang van het kind, kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, eventueel kunnen de twee gezamenlijke kinderen hem vergezellen tijdens deze reis aangezien zij nog niet schoolplichtig zijn. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale media contact te houden met het gezin tijdens de afwezigheid van meneer. Betrokkene kan na het bekomen van een visum zijn gezinsleven in België verder zetten.”*

Verzoekende partij meent dat zij in haar aanvraag wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald en verwijst daarvoor naar een stuk 2 dat zij voegt bij haar verzoekschrift. Dit stuk 2 betreft echter een eerdere aanvraag van 19 april 2016 waarop reeds een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is gevolgd op 28 april 2016. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een eerdere aanvraag om te stellen dat op de daarin aangehaalde argumenten in de thans bestreden beslissing, die een antwoord biedt op de aanvraag van 10 november 2016, niet geantwoord wordt.

De Raad wijst er in dat kader op dat het de verzoekende partij is die een aanvraag indient bij de overheid en dat zij erover moet waken dat zij bij deze aanvraag de nodige documenten en inlichtingen aanbrengt opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan aldus niet volstaan met een verwijzing naar argumenten ingeroepen in een eerdere aanvraag waarover reeds beslist werd. Dit te meer nu niet kan ingezien worden hoe van de verwerende partij kan verwacht worden dat zij er zomaar van uitgaat dat verzoekende partij zich wenst te beroepen op dezelfde buitengewone omstandigheden. Immers is het niet uitgesloten dat de situatie van verzoekende partij in tussentijd gewijzigd is en dat zij andere argumenten wenst aan te brengen.

Het is in casu dan ook geenszins kennelijk onredelijk noch incorrect van de verwerende partij om uitsluitend rekening te houden met de in de aanvraag van 10 november 2016 aangevoerde argumenten en de daarbij gevoegde stavingsstukken.

De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen waar zij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij in haar aanvraag van 10 november 2016 nagelaten heeft aan te halen op welke buitengewone omstandigheden zij zich beroept.

De motivering inzake de geboorteakte van het kind en de registratie van de wettelijke samenwoning vindt voorts zijn grondslag in het feit dat verzoekende partij deze stukken gevoegd heeft aan haar aanvraag van 10 november 2016 en niet, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt, in de aanvraag van 19 april 2016. Dat het betoog van verzoekende partij dienaangaande niet klopt blijkt immers al uit het feit dat de geboorteakte dateert van 29 augustus 2016, zodat het sowieso niet kan dat van deze geboorteakte al melding zou zijn gemaakt in de aanvraag van 19 april 2016.

2.10. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken dat enkel het bewijs wordt geleverd van het feit dat verzoekende partij met haar partner vader is van twee gezamenlijke kinderen. Dit blijkt uit de geboorteakte van het kind N.L. geboren op 23 augustus 2016 en waaruit blijkt dat verzoekende partij dit kind erkend heeft en uit de geboorteakte van het kind N.N. geboren op 15 februari 2015 waaruit

eveneens blijkt dat verzoekende partij dit kind erkend heeft. Uit de voorgelegde geboorteakte van het kind K.N.E. geboren op 4 maart 2013 blijkt daarentegen geenszins dat verzoekende partij van dit kind vader is, nu degene die het kind erkend heeft ene N.N. geboren op 20 december 1981 en wonende te Mechelen betreft en dus niet verzoekende partij is.

Nu verzoekende partij voorts slechts een attest van gezinssamenstelling van haar partner heeft voorgelegd, waarbij melding wordt gemaakt van de partners dochter en zoon en de gemeenschappelijke zoon met verzoekende partij is het geenszins kennelijk onredelijk noch onjuist dat de verwerende partij stelt dat verzoekende partij met haar partner twee gezamenlijke kinderen heeft maar dat dit haar niet automatisch verblijfsrecht geeft in België.

Wat er ook van zij en of verzoekende partij nu twee dan wel drie gemeenschappelijke kinderen heeft, ziet de Raad het belang van het betoog van verzoekende partij niet in waar zij erop wijst dat er vier kinderen zijn, nu de verwerende partij voorts geoordeeld heeft dat *“Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf een gezinsleven gesticht; hij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat hem niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Vanaf dat betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste visum kan hij zijn toekomst in België verder uitbouwen.”* Verzoekende partij laat na met concrete argumenten de vaststelling dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het gezinsleven niet ernstig verstoort te weerleggen. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij geen, of minstens onvoldoende rekening zou hebben gehouden met het gegeven dat er kinderen zijn.

Ook waar de verzoekende partij erop wijst dat minstens de oudste dochter haar niet kan vergezellen aangezien zij al naar school gaat, wijst de Raad erop dat zij met dit betoog weerom voorbijgaat aan de vaststelling van de verwerende partij dat een tijdelijke scheiding het gezinsleven niet ernstig verstoort en dat *“In deze tijden (er bovendien afdoende) (...) mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden met het gezin tijdens de afwezigheid van meneer”*

2.11. Artikel 8 EVRM bepaalt voorts als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar partner en al dan niet gezamenlijke kinderen om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier kan in casu worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, hetgeen de verwerende partij overigens niet ontkent.

In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging. Er werd haar door de bestreden beslissingen immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12bis, § 1, 2de lid, 3° van de vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enerzijds het gezinsleven van de verzoekende partij erkent, maar aangeeft dat verzoekende partij er zelf voor geopteerd heeft een gezinsleven uit te bouwen tijdens illegaal verblijf. Anderzijds geeft de verwerende partij aan dat het om een tijdelijke

verwijdering gaat waarbij de verzoekende partij met haar gezinsleden contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing leidt evenmin tot een definitieve verwijdering. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, houdt in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven. De verzoekende partij heeft immers de mogelijkheid, zo niet het recht, om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Uit artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de verzoekende partij van rechtswege toegelaten is tot verblijf in functie van gezinshereniging met haar partner voor zover zij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover zij haar aanvraag in het land van herkomst indient overeenkomstig artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou moeten blijken dat zij tijdens haar afwezigheid geen contact zal kunnen onderhouden met haar gezin (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Met betrekking tot het privéleven worden geen specifieke elementen aangevoerd. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.12. De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk waarom een tijdelijke scheiding met de kinderen waarbij zij in contact kan blijven via moderne communicatiemiddelen de belangen van de kinderen zou schaden. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. In casu kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij op dit punt is tekortgekomen of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

2.13. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.14. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER